

VÄIKE NÕID

Otfried Preußler

VÄIKE NÕID

Illustreerinud Winnie Gebhardt
Saksa keelest tõlkinud Vladimir Beekman

Originaali tiitel:
Otfried Preussler
Die kleine Hexe
K. Thienemanns Verlag, Stuttgart, 1973

Toimetanud Pilleriin Torim
Kujundanud Villu Koskaru
Illustratsioonid koloreerinud Mathias Weber

Otfried Preußler, DIE KLEINE HEXE
© 1957, 2013 by Thienemann in Thienemann-Esslinger Verlag GmbH, Stuttgart
Tõlge eesti keelde © Vladimir Beekman

ISBN 978-9949-27-820-6
www.tnp.ee

Trükitud Tallinna Raamatutrükikojas

VÄIKESEL NÕIAL ON MURE

Elas kord üks väike nõid. Ta oli alles sada kakskümmend seitse aastat vana, ja see pole nõia jaoks veel kellegi vanus.

Ta elas nõiamajakeses, mis seisis üksildasena sügaval metsasüles. Et majake oli kõigest väikese nõia oma, polnud see ka kuigi suur. Aga väikesel nõial oli sellest küllalt, ta poleks endale ilusamat nõiamajakest tahtagi võinud. Majal oli imeväärne tuulest vildakil katus, kõver korsten ja logisevad aknaluugid. Maja tagaküljele oli juurde ehitatud leivaahi. See ei tohtinud ju mingil juhul puududa. Nõiamaja ilma leivaahjuta ei saaks olla tõeline nõiamaja.

Väikesel nõial oli olemas kaaren, kes oskas rääkida. See oli kaaren Abraksas. Ta ei kraaksunud mitte paljalt „tere hommi-kust!” ja „tere õhtust!” nagu tavaline rääkima õpetatud kaaren, vaid ka kõike muud. Väike nõid pidas temast väga lugu, sest et see oli erakordselt tark kaaren, kes ütles talle iga asja kohta alati oma arvamuse ega peljanud kunagi tõtt rääkida.

Umbkaudu kuus tundi päevas kulutas väike nõid nõidumise õppimisele. Nõidumine pole kaugeltki lihtne asi. See, kes tahab nõiakunstis midagi ära teha, ei tohi laisk olla. Ta peab esmalt ära õppima kõik väikesed nõiavigurid, ja seejärel suured. Tal tuleb terve nõiaraamat lehekülg leheküljelt läbi uurida ja ta ei tohi mitte ainsatki ülesannet vahele jätta.

Väike nõid oli jõudnud nõiaraamatus alles kahesaja kolme-teistkümnenda leheküljeni. Ta harjutas parajasti vihmategemist. Ta istus leivaahju ees pingil, nõiaraamat süles, ja nõidus. Kaaren Abraksas kükitas ta kõrval ja pahandas.

„Sa pead ometi vihma tegema,” kraaksus ta etteheitvalt, „aga mida sina nõiud? Esimesel korral lased sa sadada valgeid hiiri, teisel korral konni ja kolmandal korral – kuusekäbisid! Päriskõne, kas sa vähemalt seekord tuuled toime ühe korraliku vihmaga!”

Seepeale katsetas väike nõid neljandat korda vihma teha. Ta laskis pilvel taevaservale tõusta, viipas selle siis ligi, ja kui pilv otse ta pea kohale oli jõudnud, hüüdis:

„Saja!”

Pilv pakatas ja sellest hakkas sadama... petipiima!

„Petipiim!” kraaksus Abraksas. „Mulle paistab, sa oled päris põrunud! Mida kõike kavatsed sa veel sadada lasta? Vahest pesu-pulki? Või saapanaelu? Oleksid need siis vähemalt leivaraasud või rosinad!”

„Küllap ma läksin nõidudes natuke sassi,” arvas väike nõid. Tal oli mõnikord varemgi üks või teine asi viltu läinud. Aga mitte kunagi neli korda järjest!

„Natuke sassi!” kraaksus kaaren Abraksas. „Tahad, ma ütlen sulle, milles asi on? Sa oled lihtsalt hajameelne! Kui sa nõidumise juures mõtled igasugustele muudele asjadele, siis lähed muidugi sassi. Peaksid ikka natuke rohkem asja juures olema!”

„Arvad sa?” küsis väike nõid. Siis lõi ta nõiaraamatu äkitselt plaksuga kinni. „Sul on õigus!” hüüdis ta vihaselt. „Õigus jah, ma pole tõsiselt asja juures. Aga miks?” Ta vaatas välkuvate silmadega kaarnale otsa. „Aga sellepärast, et ma olen maruvihane!”

„Maruvihane?” kordas kaaren Abraksas. „Kelle peale siis ometi?”

„Mind ärritab see,” lausus väike nõid, „et täna on Walpurgi öö. Täna tulevad kõik nõiad kokku Blocksbergi mäe otsa tantsima.”

„Noh, ja siis?”

„Ja mina olevat veel liiga väike nõiatantsu jaoks, ütlevad suured nõiad. Nad ei taha, et ma ka Blocksbergile ratsutaksin ja kaasa tantsiksin.”

Kaaren püüdis väikest nõida lohutada ning ütles:

„Kas tead, oma saja kahekümne seitsme eluaastaga ei või sa ometi tahta, et suured nõiad sind tõsiselt võtaksid. Kui sa vanemaks saad, küll siis alles näitad.”

„Ah, mis!” hüüdis väike nõid. „Ma tahan juba seekord kaasa teha! Kas sa siis aru ei saa?”

„Mis võimatu, tuleb peast välja visata,” kraaksus kaaren. „Kas sellest midagi muutub, kui sa vihane oled? Võta ometi aru pähe! Või mis sa mõtled teha?”

Siis sõnas väike nõid:

„Ma tean, mis ma teen. Ratsutan täna öösel Blocksbergi mäele!”

Kaaren ehmus.

„Blocksbergi mäele? Aga selle on ju suured nõiad ära keelanud! Nad tahavad nõiatantsu ajal omavahel olla.”

„Päh!” hüüdis väike nõid. „Paljugi mis keelatud. Aga kui sa vahele ei jää...”

„Nad nabivad su kinni!” ennustas kaaren.

„Ah, tühi jutt!” vastas nõid. „Ma lähen teiste nõidade hulka alles siis, kui nad juba tantsu vihuvad – ja enne kui nad lõpetavad, kihutan koju tagasi. Selles segadikus, mis täna öösel Blocksbergi mäel tuleb, ei pane seda mitte keegi tähele.”